

Lògic.

Hi ha perfums que n'estic molt content havent-ne fet només sis o set proves. I d'altres que m'han costat 200 assajos!

Sorpren que hagi fet el perfum d'un lloc com el Circuit de Montmeló.

De tot et pots imaginar una olor. Tot ho podem explicar amb una olor! Potser això és el que ens diferencia als perfumistes, perquè el nas el tenim tots igual.

Ho dubto!

I tant! I qui sol tenir més bon nas és la gent de pagès, pel contacte amb la natura. El bagatge olfatiu és molt important per al perfumista. Com més ric millor, perquè allò que olores nou ho pots associar amb una altra cosa i t'és fàcil de recordar. Els de ciutat no tenim gaires referents! Per això a mi m'ha costat.

Sort de tenir tan bon olfacte.

No, és fixar-s'hi! Tu amb el nas hi vius o no hi vius.

Com és viure amb el nas?

És viure com qualsevol animal mamífer que tens a casa, un gos o un gat. En el moment que l'ésser humà es posa dret canvien moltes coses. Hi veiem molt més enllà i ens tornem visuals. Abans d'olorar la bèstia que s'acosta ja la veiem. Però quan estàvem a quatre potes o l'oloràvem o no la veïem. El nas ja no és vital, i potser d'aquí a uns milions d'anys no tindrem nas. Però ara encara en tenim!

Infrautilitzat?

Segur. El nas és l'eina de percepció més fina i poderosa que tenim. A més, el bulb olfatiu del cervell

gestiona el record, la memòria, i està molt lligat al comportament instintiu. Les reaccions afectives que tens amb una olor són molt més potents que les que tens amb un altre sentit.

Per exemple?

De vegades no et cau bé algú i és per l'olor que fa! L'olor provoca una reacció immediata abans i tot que sàpigues que és per l'olor. Això és el més interessant de la novel·la El perfum: el protagonista s'adona que agradar depèn molt de l'olor, i com que ell no en té se n'ha de buscar. I agrada tant que se'l mengen!

La pudor què és?

L'olor que ens és desagradable. Però resulta que jo faig servir moltes olors que si te les dono soles diràs que fan pudor. Però jo les poso dins del perfum, i ben posades fan el perfum més bo. La pudor és una qüestió de cultura i de dosi. Si la diluïm ens deixa d'ofendre.

Així també treballes amb pudors.

Sí, que solem associar a les olors corporals. És cultural. Comença al segle XVIII, quan els metges diuen que les malalties provenen de les males olors. Relacionen les olors d'amuntegament de gent amb les epidèmies. I tota la cultura urbanística encara ve d'aquí, com les clavegueres, i també la idea de "camp net" i "ciutat bruta".

També el gust pel perfum?

Sí, tal com el coneixem, neix també en aquest moment. Abans no se'n feien servir, excepte en civilitzacions com l'egípcia.

Per què ens perfumem?

Per agradar més. Si canviem l'olor del nostre cos és per fer-lo més atractiu. La primera cosa que notarà la gent, la primera valoració que faran de tu, és per l'olor que fas. El perfum parla d'un mateix i s'ha de triar bé.

Tots n'hauríem de tenir un?

Qui té una mica de cultura olfactiva en té més d'un. No pot servir el mateix perfum per anar a comprar que per anar-te'n a sopar! Qui només en té un, no ha entrat en la fase de fer servir els perfums per comunicar-se amb els altres. No dic tenir-ne 25, que es farien malbé, però més d'un sí.

Gastes perfum, tu?

En provo, no en gasto! És un problema. Jo que sóc tan conscient de les olors, disfruto poc del perfum, perquè de seguida l'analitzo.

